

TOONEN IN DEN NIEUWJAARSMORGEN.

DOOR

J. J. CREMER.

— Mijnheer is naar de kerk om als burgervader — in de éérste plaats — door den predikant »gecomplimenteerd» te worden.

— Mevrouw vult de carafjes met crème de vanille, port en madera, rangeert haar eigenbaksel nieuwjaren op de porceleinen soezenmand, doet bitterkoekjes in de trommeltjes, knijpt met de tang een turfje uit den mand en werpt een welgevalligen blik in den grooten spiegel, die regt tegenover de causeuse hangt, waarop zij zich eindelijk nederzet.”

— De kindermeid legt de laatste hand aan het toilet der oudste jongejuvrouw van elf jaar en zegt haar fluisterend: »Nou mot UE. zeggen: al wat wenselijk is, dan krijg ie wat, dan zelle me van avond smeerbollen bakken, hé lieffie!» en 't lieffie zou haar Pa en Ma alles wenschen wat wenschelijk was om op smeerbollen te trakteren.

— De keukenmeid staat voor de keukenkast en »handigt» het een en ander; bepaaldelijk ook een ledigen stijfseltrommel, waar ze fluks gemetamorphoseerd nieuwjarenbeslag in handigt, dat gisteren avond, volgens haar opregte verklaring: niet bestaan

had, aangezien Mevrouw »verrchtig as . . . alles gekregen had wat er gebakken was en *zij* 't niet helpen kon dat het ijzer zoo schaaïjelijk uitbakte; met de boter, ziet u, en 't vuur en de afval. . . .” Die non-sens had de huismoeder zonder nadenken geslikt, NEEL had een getuigenschrift — neen, zes getuigenschriften — meêgebracht met *trouw en eerlijk* er in.

— De huisknecht staat in het spreekkamertje op een koperen stoof en heeft een lijst van de personen naast zich liggen, die in verschillende inférieure qualiteiten tot Mijnheer en Mevrouw staan en die allen bepaald zullen komen heilwenschen, de één voor een gulden, de ander voor vijftig, eenigen voor vijf en twintig en zelfs voor tien en vijf centen; de losse centenlui niet meêgerekend.

EVERT kijkt telkens naar de lijst, naar het geldbakje, naar de straat en naar zijn blinkende knopen en hij moet nog lagchen om LEEN, die hem »de menister van fernantsiën” genoemd heeft. Wat de begrooting betreft . . . hij vindt ze wat hoog; die bakkerslummels, twee kwartjes! zijn vorige heer gaf altijd drie dubbeltjes — geld genoeg!

— Mijnheer wandelt naar huis terug, men heeft hem van het Christelijk spreekgestoelte aan zijn vele verdiensten en edele bemoeijingen in 't belang der stad herinnerd, en opgewekt, om zijne krachten aan 't heil der burgerij te blijven wijden; hij is zeer voldaan over dominé HELMANS, veel gaven heeft de man niet, maar, hij kan het zoo aardig zeggen, voor ieder zoo iets aparts, maar voor hem in 't bijzonder — natuurlijk — veel dat plezier deed; alleen in 't nagebed had hij wel een kleine tirade verwacht voor hem afzonderlijk, niet zoo in 't algemeen; 't was toen wat mannetjes egaal geweest, maar enfin; hij nam het den ouden man niet kwalijk.

— Mevrouw heeft koffij gezet, en neemt den Heilwensch der aschkarlieden ter hand, eerbiediglijk opgedragen aan Heeren burgemeester en wethouderen, en ze heeft al drie coupletten gelezen zonder er iets bij te denken, en ergo, zonder er iets van te verstaan, toen haar de regels treffen:

De burgemeester, secretaris,
Hun vrouwen, 't geen een dubbel paar is

.

Ja, die regels, ze treffen Mevrouw de burgemeestersche.

PELS de secretaris, die met KRISJE DRAB, het gewezen hoeden-
maakstertje getrouwd is, *dat paar* wordt door die wezens op
eene lijn met hen gesteld; met mijnheer de burgemeester LICHT-
TERSTER, en haar, eene geboren VAN ZOETENPERSSE! Onbeschoft
volk! indien Mevrouw zulks vooraf had geweten, ze zou die
prent niet aangenomen, en althans geen gulden er voor geöf-
ferd hebben.

— De burgervader, zooals hij voldaan, en toch niet geheel vol-
daan, uit het bedehuis naar zijne woning terugkeert, hij stapt
nog even in 't voorbijgaan den winkel van den boekbinder-litho-
graaph binnen, om te hooren of zijn visite-kaartjes al bezorgd
zijn, — hij laat er jaarlijks zoo'n goeije honderd en vijftig terug-
brengen, natuurlijk alleen bij de »fatsoenlijken.»

— Hei! hola!” roept de EdelAchtbare, want de schel der win-
keldeur schijnt niet vernomen te zijn. Nog geen gehoor. Hij
treedt den gang in, hoort in de verte eene stem, stapt met zijn
burgemeesterlijk regt op de woonkamer toe en duidelijk klinkt
nu de stem — langzaam, deftig, ernstig:

— Ja, behouden hebt Gij ons, beschermend God
en Vader, en wij prijzen Uwen grooten naam! Ons hebt gij ver-
gund een nieuwen jaatkring in te treden, U alleen is het bekend
of wij hem zullen eindigen, want, kort is het leven en broos is
ons ligchaam. Houdt ons voor Uwe komst bereid, o Heere! dat
wij reisvaardig zijn zoo de ure van ons scheiden slaat. Versterk
ons geloof en neig onze harten om ons zelven gering te achten
en U eere te geven; maak ons sterk tot de volbrenging Uwer
geboden, Uwer geboden die zich allen oplossen in het heerlijk
accoord: U lief te hebben bovenal en den naaste als ons zelven.
Amen.”

De burgervader stond en luisterde hij
hoorde zoete kinderstemmen zich vereenigen; en een lied

klonk zacht, welluidend, rein, en de laatste woorden waren :

»Schenk aan d' ons zoo lievende ouders.
Wat w' U vraagden, groote God!
Maar, 't zij onspoed treffe of blijdschap:
Steeds tevredenheid bij 't lot.
Wil dat geven, lieve Vader,
En vervul ons jong gemoed
Met opregtheid, hefile en luste
Voor wat edel is en goed.»

Nog een oogenblik staat de burgervader, toen opent hij behoedzaam de deuren ziet — den boekbinder-lithograaph in 't midden van zijn talrijk gezin bij den zetel zijner pas herstelde gade De man ziet bleek — een gevolg van onverpoosden, zittenden arbeid, maar zijn oog staat vrolijk; — de tot hare krachten terugkeerende moeder, met een zuigeling van weinige weken op den schoot, aanschouwt met innig welgevallen haar zestienjarig evenbeeld, waaraan zij in de verloopene dagen van onmagt, geheel de bestiering der drokke huishouding kon toevertrouwen; haar dochter, die het liedje dichtte, dat zij haar broertjes en zusjes voor den nieuwjaarsdag leerde zingen en de burgervader ziet iets blinken in de oogen der ouders en hij denkt? en hij zegt:

— Vergeeft mij, indien ik u store, doch, ik kreeg geen gehoor en wilde weten of mijn kaartjes bezorgd zijn?”

Ze waren bezorgd.

— Mijnheer LICHTERSTER treedt den stoep zijner woning op. Een zwerm extra slecht gekleedde — uitgezocht slecht gekleedde — nieuwjaarwenschers, verspert hem den ingang. EVERT uit het voorkamertje, geeft door de, op een kier geopende deur, aan dezen een cent aan een anderen een halven.

— Alle beste zegen in 't nieuwjaar voor Meheer de burgemeester en de Mevrouw,” klinkt het uit een plompen mond, die onder een rooden neus woont.

— Van 's gelijken!” roept EVERT en doet de deur dicht.

— Stik allemaal!” is het bescheid, en met een vloek tot na-

klank den stoep aftredende, loopt de heilwenscher (?) den heer des huizes onwillens schier omverre maar zijn ge-
laat verandert van plooi, als een geknepen gutta-percha-kop.

— Neem mij niet kwalijk, ik zag u niet, Gods eeuwigen zegen in 't nieuwe jaar, Meheer de burgemeester," zegt de gutta-percha-kop, »met de Mevrouw en al uw geachte lieve kindertjes. Meheer uw knecht, scheen mij niet te kennen en was onbeleefd genoeg om mij van 's gelijken te wenschen" (onbeleefd!?) »maar neem mij niet kwalijk, ik heb een ongelukkige vrouw, Meheer de burgemeester, met de kanker in de borst en twaalf bloeijen van kinders, waarvan er drie binnen acht dagen gezond en dood waren; sedert eergister avond heb ik geen brood over 't hart genad, zie je, Meheer de burgemeester, ik geef het liever aan m'n vrouw, die zoo slecht aan de teering leit en aan m'n twaalf onnoozele bloeijen van kinderen, och 'n kleinigheidje as je blief, al is 't maar 'n kouwe aarappel of 'n kruimeltje uit den broodbak as je blief!"

— Hoor je hier te huis?" vraagt de Heer LICHTERSTER.

— Jawel Meheer of nee, verekskuseer, eigenlijk sints een jaar niet meer, maar, of ik er spijt van heb, want onder zoo'n braven burgemeester als mijnheer de burgemeester is, kan een mensch niet tot zoo'n armoei vervallen as je blief!"

LICHTERSTER vindt het grimmelig koud, steekt den sleutel in de huisdeur, maar EVERT heeft de deur reeds geöpend. »Geef dien sukkel 'n kwartje," fluistert hij en gaat in de vóórzaal, waar Mevrouw met de koffij wacht en EVERT doet een greep in het geldbakje, 't is bij ongeluk een dubbeltje. Onder aan de lijst:

Ekstra een armme 25.

De ongelukkige man neemt den hoed eerbiedig af, toen hij voorbij het raam gaat, waarachter de burgemeester een kop koffij gebruikt. De man loopt voort, tot aan den hoek der eerstvolgende straat; daar gekomen, steekt hij de hand in den zak, haalt het opgegaarde naar boven, telt: twee, vier, acht stuivers en stapt de »gekroonde druiventros" binnen. Zijn stervende vrouw en bloeijen van kinders! . . .? Zij bestaan alleen in de verbeelding van »zoo'n braven burgemeester als mijnheer de burge-

meester is." Drie uren later ligt de gutta-percha-kop in een naren plooi geknepen op den vloer van den *druiventros*, en, nog een uur later joelt een brooddronken troep den eigenaar na op de straat; hij scharrelt! hij valt, bloed verwt de los besneeuwde steenen; dat staat akelig, griezellig maar — 't is nieuwjaarsdag!

— Nadat Mijnheer de burgemeester in de zaal — waar men merrschen ontvangen zal — koffij heeft gedronken, treedt het kroost, een aardig viertal — keurig uitgedoscht — het vertrek binnen. Het elfjarige SOPHIETJE komt door de kindermeid voortgeduwd, tot bij Papa en Mama en zegt na een: »Toe dan SEFIETJE" van de gediensstige:

— Al wat wenselijk is Pa . . . Ma . . ."

— Zie zoo!" roepen de ouders verrukt, en Mevrouw voegt er bij: »Nu ben je een heel ander kind dan van morgen."

— Och! 't was een kuurtje," zegt de vader, »ze was het vergeten, niet waar bekje? Kijk is," en hij toont haar een blinkenden rijksdaalder, »voor wie is dat?"

— Voor SOPHIETJE," antwoordt het meisje en grijpt naar het geldstuk.

— Om een mooie nieuwjaarspop te koopen; straks kun je ze eens meenemen, ELSJE," voegt Mama er bij. In den winkel van STRUIF hebben ze er van die mooie met draaijende oogen.

— Ja wel MEVROUW," zegt ELSJE. — Smeerbollen! —

— En jellui, PIERRE en LEX, wat heb jellui te zeggen?"

— Niks," zegt PIERRE en houdt even als zijn tweeling broertje de oogen strak op de heerlijkheden gevestigd, die op de tafel gereed staan.

— Al heel weinig!" lacht de vader, »zeg jongens, zou je ook *niks hebben willen?*"

— Ja wel!" roepen de knaapjes.

— Komaan PIERRE, hoe doet KEESJE MOL? zie is;" en de vader houdt het zoontje een gulden voor.

In een oogwenk staat het jongste in postuur, loopt naar het raam, bootst meesterlijk een manken bultenaar na en

verdient van den lagchenden vader den gulden om er een blikken sabel voor te koopen.

ELSJE wordt nog fluks een daalder in de hand gestopt, om voor LEXJE en de kleine MARIE bij STRUIF eens rond te zien, fluks, want er is gescheld.

't Wordt vol bij den burgemeester. In 't voorkamertje regent het kaartjes, in de zaal complimenten.

Mijnheer KASSELBERG, die — de heele stad weet het — een ingekankerden hekel aan LICHTERSTER heeft, maar als lid van den raad toch niet terug kon blijven, wenscht zijn vriend (!) met een zeemleeren handdruk een hartelijk: »heil!» toe, met den *speech*, »dat LICHTERSTER nog lange jaren als burgemeester den raad zal présideren.»

De secretaris PELS — een man met een innemend gelaat — haalt, na den uitgebragten zegenwensch, van de oudejaars-avondpreek op, welke dominé BOMMEL gehouden heeft; hij roemt de stichtelijke rede bovenmate, en kon zich volkomen met zijn weleerwaarde's roerende bede vereenigen, dat het jaar, 't welk aan stond te breken — en nu alrede aangebroken was — een jaar mogt zijn van liefde en Godsvrucht, een jaar met gulden letters geschreven, in de heugenisse Gods.

Mevrouw LICHTERSTER vindt, dat het jaar zich alzo reeds lief instelt, van hunne zijde althans, » hebben ze alrêe de meest mogelijke bewijzen van achting en ingenomenheid der burgerij ontvangen.

Mijnheer MOLENSMID oordeelt, dat dominé wat heel weinig werk van de rede heeft gemaakt, 't was er één geweest, die hij » *sans badinage* » al wel driemalen van hem gehoord had, maar altijd met een anderen tekst. 't Was zoo'n koud, » ik weet niet » zoo'n droog preekje geweest. BOMMEL heeft voor geen oortje talent. Hij gunde hem Amsterdam of den Haag, maar zijn aspersiebedden waren 't vorige jaar al verlegd geworden. » Mijn PIET zal het verder brengen.»

— De predikant BOMMEL!» roept EVERT.

— 's Hemels allerbesten zegen!» Als predikant maakt de dominé

geen visites, maar zijn vriend LICHTERSTER moest hij toch even met zijn vrouwtje een heilgroet brengen. Hij voelt zich heden weer versch man, na al die preekdrukten der laatste twee weken. » Ha, Mijnheer MOLENSMID, hoe vaar je? Gods besten zegen! Het beroep van je zoon heb ik met blijdschap vernomen. Een lief plaatsje, 'n knappe jongen!»

— Ja, PIET is een ferme jongen, dominé . . . maar eere wien cere toekomt, magtig veel heeft hij aan u te danken.»

— Kom, gekheid,” zegt BOMMEL, » hij was vlug en oppassend, ik had er plezier in om den jongen wat op streek te helpen, en zag met genoegen, dat hij zoo ferm aan de akademie was, een beste jongen, een beste jongen. Ik had gehoopt hem gisteren avond onder mijn gehoor te hebben. De woorden van PAULUS aan TIMOTHEUS zouden bij het naderen van een zoo gewichtig jaar, misschien ook hem een stichtelijk uur verschaft hebben.»

— Ja zeker, zéker dominé, een stichtelijk woord. Met fameus veel genoegen' gehoord, 'n volle kerk ook.»

— Nog al, nog al, 't moet in de Miechelkerk dun zijn geweest.»

— Zoo dominé!?”

— Och! collega HELMANS wordt oud, 'n goed mannetje anders!»

— Is neef DRAAM in stad, CORNÉLIE?” vraagt MEVROUW LICHTERSTER aan een juffertje, dat stijf in 't bont zit.

— Ik weet het waarlijk niet,” liegt het meisje, en kleurt tot achter de ooren.

— Kind, wat kleur je!” zegt Mevrouw met een lachje.

— Ik kleuren!? herneemt de maagd.” Hé, ik kleur niet,” en ze voelt een gloed in 't aangezicht alsof ze in brand staat.

— U zoudt de Jufvrouw confuus maken,” zegt de secretarisvrouw, die lief en goed is, maar nooit regt weet waar ze spreken of zwijgen moet.

Mevrouw is door de aanmerking — van dien kant heel ongepast! — zeer gepikeerd geworden.

— Een lief hoedje,” zegt ze, het secretarisvrouwtje aanzien, » bij wie laat u maken . . .? O! ja,” laat zij er terstond op

volgen, »zeker eigen werk. De hoedjes van uw maaksel waren altijd zeer élegant.»

Een compliment, en toch: »op haar plaats gezet.»

— Of er ook belet voor Mijnheer VAN BAZEL is?" fluistert de binnentredende EVERT, met iets spotachtigs om zijn mond.

Mevrouw LICHTERSTER haalt de neus op. Mijnheer frons de wenkbrauwen, terwijl om zijn mond een glimlach speelt.

Mevrouw zegt: »Och Heere!" Mijnheer ziet den kring rond, zegt, dat men bezwaarlijk »niet t' huis," kan geven en besluit: »Met verlof van 't gezelschap . . . ?"

Eenigen van 't gezelschap zeggen: »Wel zeker!" dominé: »Waarom niet?" en de burgemeester beveelt: »Laat Mijnheer binnen.»

De Heer VAN BAZEL in een vrij genuanceerden en krakenden mackintosh, de voeten in vetleer, een souspieds-pantalon van 't jaar 0 om de magere beenen, bruine katoenen handschoenen om de uitgespreide vingers, stapt binnen, buigt verlegen vier-vijf-zesmaal in 't rond en eindelijk voor den burgemeester postvattende, zegt hij gejaagd:

— Mijnheer, EDUARD, vriend, ik kan niet mankeren u alle zegen in 't Nieuwejaar toe te wenschen. Neem mij niet kwalijk, ik dacht geen menschen meer te vinden, ik dacht, dat het vier ure was, maar 't zal drie geweest zijn, ik zal . . ."

— Kom, maak geen complimenten," zegt de heer des huizes. »Ga jij maar zitten BOUDJE; hoe gaat het jongen . . .? Kun je 't nog al kroppen met de kou . . .?"

De aangesprokene kijkt verlegen voor zich; hij ziet niets, en niemand, maar hij hoort toch een zacht gegons regts, en een geh^m links, en hij kucht:

— O! ja wel, dank u. Mama sukkelte een beetje!"

— Och kom . . .! sukkelte Mama," hervat de burgemeester. »Een slechte tijd voor de goeije vrouw. Wat scheelt ze?"

— Ik vrees verval van krachten," antwoordt de vriend, terwijl hij zijn kalen hoed draait.

— Wél, wél," zegt LICHTERSTER . . . »een weinig versterkends.

EMILIE, als je eens soep hebt. Kom BOUDJE, ga zitten, een glaasje crème de vanille, 't is goed voor de kou, dat wordt je niet iederen dag voorgezet."

— Nee, dank u."

— Arme weerlich!" fluistert de burgervader meëlijdend MOLENSMID in. »Kom jongen, een beetje," vervolgt hij luid, »t is waarlijk goed voor de kou."

— Nee, dank u, ik zal eens opstappen," is het bescheid, »ik wist niet . . ."

— Ei, blijf nog wat, en ga zitten," spreekt LICHTERSTER weder, »je bent toch geen menschenhater . . .?"

— Wel nee, maar ik wil niet," herhaalt de verlegene, terwijl hij een roodbonten zakdoek uit zijn mackintosh haalt en er 't gelaat meë afdroogt.

— Gerust BAZELTJE!" glimlacht MEVROUW goedig, »kijk eens, daar zit je als een prins tusschen *Jufvrouw PELS* en mijn nicht *freule ZOETENPERSSE* in."

VAN BAZEL snuit zijn neus, gaat zitten, hoort gepraat regts en links, zonder te verstaan, neemt een hem gepresenteerd nieuwjaartje, kruimelt er meë tusschen de vingers en vraagt eindelijk om toch iets te zeggen: »Hoe varen de kindertjes?"

— Dank je, jongen, best," roept de burgemeester. »'t Spijt me dat ik jou niet wat dergelijks vragen kan, kom biecht eens op, nog geen plannen?"

— Hi! hi! hi!" lacht de linksche freule, en BOUDJE doet als of hij lacht, maar achter dien lach zijn tranen verschanst, die straks, als hij huiswaarts gaat keeren, met geweld naar buiten zullen storten.

— 't Zal mijn tijd worden . . .!"

— Wil je dan volstrekt niet langer? Nou, dank voor je attentie, BOUDJE, apropos! hoor eens," en de burgemeester trekt zijn vriend geheimzinnig in een hoek van 't vertrek en eenigen van 't gezelschap vernemen de fluisterende klanken: »Nieuwjaartje — ouwe relatie — turf en hout — versnapering" — terwijl allen duidelijk rijksdaalders hooren klinken, en de woorden:

»een muntje heb ik niet,» en daarna een gefluister van den laatsten bezoeker, die zich eindelijk met een vuurrood gezigt omwendt, buigt en nog eens buigt, en in de achterwaartsche retraite tegen een rijk beladen *étagère* bonst.

— Ho! wat loompheid!» roept Mevrouw ontsteld.

Rooder! vuurrood ziet de aftrekkende om, en verzekert: dat er gelukkig niets kapot is.

— Je bent met die dingen niet gewoon, *BOUDJE*,» lacht LICHTERSTER en voegt er goedhartig bij: »'t Is niks jongenlief; je zult er wel uitkomen hé! Bonjour, bonjour, de groeten aan Ma, hoor, bonjour!»

Een hartelijk man, die burgemeester, meelijdend! weldadig! En de vriend . . . ? hij trok met vier brandende rijksdaalders — toch een mooie nieuwjaarsgift — terug naar zijn kamertje, voorbij het kruideniershuis, waarin een twintig jaar geleden de school van meester HAKSEL was, waar hij met EDUARD LICHTERSTER, een plezier had gehad, te veel om te zeggen; voorbij de Latijnsche school, waar hij naast EDUARD gewerkt en den vriend de antwoorden aan den rector zoo dikwerf had ingefluisterd, waar hij gedroomd had van zalige jaren, van de wijding zijner krachten, na volbragte studie, aan de eeuwige belangen zijner natuurgenooten; voorbij het huis met het fraaije balcon en den breeden stoep, waar eenmaal zijne ouders in overvloed leefden, waar hij in den fraaijen tuin met EDUARD een hermitage had gebouwd van dahliastokken en graszoden, waarin ze verzen declameerden en . . . sigaren rookten; waaruit ontzettende rampen die ouders verjaagd, tot armoede gebragt en hem zijn schoonste verwachting hadden ontnomen; hij keerde huiswaarts, en de woning voorbij waarin de maagd die hij zoo vurig bemind had, gade en moeder was, — gelukkig! en hij . . . ? Hij keerde huiswaarts, voorbij het kantoor, dat heden vrijaf had gegeven en waar hij tweehonderd gulden in 't jaar mogt-verdienen — huiswaarts, om zijn oude, lieve, zwakke moeder weder te vinden voor wie hij, van zuinig uitgespaard tabaksgeld iets versterkends gekocht had; de ongelukkige, trouwe moeder, om wier wille . . . hij zelfs die brandende rijksdaalders had aangenomen!!

— Een goeije sukkel,” zegt LICHTERSTER, nadat de vriend der jongelingsjaren vertrokken is.

— Een mislukte dominé,” zegt KASSELBERG, die opstaat om te vertrekken.

— Mislukt, in zooverre,” antwoordde de burgemeester, »dat de *money* van honk was. De ouwe VAN BAZEL, enfin! ’n domme vent, te goed van vertrouwen. ’t Spijt me altijd van BOUD, uit ouwe relatie — natuurlijk zonder eenige verplichting — doe ik den hals pleisier waar ik kan; ik mag niet zeggen, dat hij — zoo als anderen van dat soort zijn, — lastig is; nee, ik doe hem dikwijls pleisier, en als er dan een van de kinderen jarig is, dan komt ie meest om de tooverlantaarn of de poppenkast te vertoonen, dat doet ie heel aardig en dan kan ie zijn hart meteen ophalen — aan evenveeltjes of wafels, och, dan heeft ie een pret van belang. *Nu* durfde hij niet en.... natuurlijk!”

— Arme VAN BAZEL,” zegt dominé BOMMEL in ’t huiswaarts gaan.

— Wat een sul!” denkt de freule ZOETENPERSE.

Mijnheer MOLENSMID bedankt voor een derde glaasje port, hij zou waarlijk de hoogte krijgen, wipt de »socie” binnen en stelt: »’n bittere.”

— De secretaris wenkt zijn vrouwtje. De laatste bedankt Mevrouw zeer voor haar lieve receptie en vraagt zachtjes:

— We krijgen morgen een paar menschen, zoudt u en burgemeester ook lust hebben.... een kopje thee en boterhammetje....?”

— ’t Is zeer vriendelijk, heel lief!” zegt Mevrouw slepend, »heel veel lust, wat dat betreft, maar.... ik geloof, ’t *spijt mij razend*, we zouden bij och.... e.... bij mijn nicht de douairière LAMOUCHE gaan, — ’t is anders heel lief, waarlijk het spijt mij.”

— O! ’t is *ons* hetzelfde,” herneemt het vrouwtje.... »overmorgen?”

— Overmorgen, laat zien, zaterdag? wel, dat treft alweder akelig, dan komt... t....e mijn zwager uit den Haag hier eten, anders met heel veel pleisier.”

— Nu, zondag dan,” hervat het secretaris-vrouwtje minzaam. Mevrouw zit in de klem. »Ik weet niet of de burgemeester zondags...” zegt zij, »maar anders met veel genoeg.”

— U zult dan zoo goed zijn het burgemeester te vragen en bescheid te zenden?”

— Wel zeker! wel zeker!”

Overmorgen ziet ze *zwart* van de hoofdpijn, 't staat als een paal boven water!

De zaal is ledig. In de zijkamer zit de familie LICHTERSTER aan tafel.

In de zaal reddert EVERT de stoelen en fauteuils. Iets wits ligt onder een stoel — een versleten rood-bonte zakdoek er naast. Het witte is een digtgevouwen papier.

— Wel allemagtig! 'n half ons rookvleesch! Wat zullen ze lagchen in de keuken, Goed voor een holle kies van Azor. De doek van BOUDJE BAZELTJE er bij. — Goed: voor een WRIJFLAP.”

Toonen in den Nieuwjaarsmorgen! Wij hebben er gehoord reine; maar ook: onzuivere, ook: akelig valsche!

Zou het aangevangen jaar een jaar worden, met gulden letters geschreven in de heugenis Gods?

Zouden de vernomen toonen deel kunnen hebben in het reine accord: God liefhebben bovenal! den naaste als zichzelf....?

LOENEN ^{o/a} VECHT,
12 December 1856.